

MARIE-LOUISE RØNNING

SKABERENS VÅBEN
Tusmørkebørn

DREAMLITT

Dette er en læseprøve af *Skaberens våben 1 - Tusmørkebørn*

Tusmørkebørn

Tusmørkebørn

første bog i serien *Skaberens Våben*

Af Marie-Louise Rønning

Læsprøve af 1. udgave 2017

Redaktør | Mie Møller Nielsen

Omslag | Morten Hansen

DTP | Dina Hvidgaard

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Tusmørkebørn

Skaberens Våben 1

Marie-Louise Rønning

DreamLitt

Prolog

Der er altid en, der før eller siden slipper væk. Altid en, der smutter gennem ens fingre som en lille glat ål, lige meget hvor nøjsom, forberedt og standhaftig man er. Uanset hvor mange tæt vævede net, man kaster ud. Det er uundgåeligt.

Men ikke i nat.

Victoria stoppede op, lyttede og tog en dyb indånding. Der var vindstille, og luften var kvælende lummer, til trods for at natten endelig havde sænket sig og jaget den bagende sol på flugt. De sidste to døgn havde været usædvanligt varme, fugtige og lumre for en gennemsnitlig dansk sommer at være – og juli var kun lige begyndt. Landet havde været næsten lammet af hedeslag. Ifølge meteorologerne så det ud til, at varmebølgen ville fortsætte et par dage endnu. Det eneste, hendes veludviklede høresans opfangede, var skovens sædvanlige og velkendte lyde. Hun bevægede skuldrene lidt. Sveden drev ned ad ryggen og fik toppen til at klistre ubehageligt til huden. Hun tog en dyb indånding, smagte på luften og prøvede at afgøre, hvilken retning den søde fært kom fra.

Venstre.

Hun satte i løb, fokuserede på den voksende varme i brystet, og som blev hun båret af en usynlig vind, zigzaggede hun sekundet efter lydløst ind og ud mellem træerne. Hun var for koncentreret om at følge færtten til at bemærke, hvordan grene og blade piskede mod hendes bare underarme, hals og kinder og efterlod små blodige rifter.

Hun stoppede op og hev efter vejret. Den fugtige luft var som et filter i munden og gjorde det ubehageligt at synke. Hun kæmpede for at holde pulsen nede og vidste, at den skabning, som var derude, var i stand til at opfange hendes hjerterytme på flere meters afstand. Og hendes duft.

Hun kneb øjnene sammen og skannede området, mens fingerspidserne forventningsfuldt løb hen over skaffet på de fire dolke, som sad forsvarligt fastspændt i bæltet på hoften. Hun foldede hånden om det ene. Sølvets kølende effekt var behageligt mod hendes fugtige håndflade. Forsigtigt trak hun dolken ud af hylsteret, i samme sekund hendes blik fandt, hvad hun søgte.

Et sæt lysende, grønne øjne stirrede på hende gennem mørket. De tilhørte bestemt ikke et dyr. Og så igen; de øjne, der lige nu betragtede, hver eneste bevægelse hun gjorde, sad godt nok i ansigtet på, hvad der umiddelbart lignede en menneskekrop, men i virkeligheden ikke var andet end et dyr. Det var svært at bedømme afstanden. Men hun vidste, at hun var for langt væk til at kunne ramme ordentligt, hvis hun kastede dolken nu. Hun tog et par skridt til højre. Øjnene bevægede sig i mørket. Den skabning, som øjnene tilhørte, trådte frem fra sit skjul bag et træ. Det var for mørkt til, at hun kunne danne sig et klart indtryk af ansigtet, men det var tydeligvis en han. Brede skuldre, smalle hofter og blondt hår.

Hun tog et par hurtige skridt, mens den anden hånd fandt vej til den tynde sølvkæde, som hang ved hoften. Den var kølig mod huden og raslede lidt, da hun fik fat i den. Lyden sendte en forventningsfuld rislen ned ad ryggen, idet hun konstaterede, at hannen nærmede sig med dæmpede kattelignende bevægelser.

Så han havde ikke tænkt sig at flygte, men at blive og kæmpe. Typisk reptilhjerne. Dum beslutning fra hans side, ideel fra hendes synspunkt.

Hun tog en dyb indånding, sprang frem og svungede sølvkæden i små cirkelbevægelser. Månens blålige skær spejlede sig i sølvet, fik kæden til at skinne og kaste det blege lys rundt.

Hannen veg tilbage, udstødte en hvæsende lyd, men gjorde ikke mine til at stikke af.

Hun rullede kæden op og gjorde klar til at svinge den igen. „Kom så, hvad venter du på?“ råbte hun. „Nu har vi leget katten efter musen længe nok, synes du ikke?“

Jagten havde stået på i godt en time nu, og helt ærligt var den begyndt at kede hende gevaldigt. Klokkeren nærmede sig fire, og hendes krop var begyndt at skriges på at se dyner. Og så var hun paradoksal nok tørstig. Nøjagtig som hannen foran hende tydeligvis var.

Hurtig som en klapperslange satte han i bevægelse og fór frem. De sylespidse tænder var blottet i et hånligt grin. Hun nåede at kaste dolken, men vidste godt, at den ville misse målet. Hun satte hælen i, lagde al vægten bag og svingede rundt. Hannen susede forbi hendes højre skulder og havde nær frarøvet hende balancen, men hun genvandt den og svingede atter sølvkæden efter ham. En svitsende lyd fortalte hende, at kæden havde ramt.

Der blev stille.

Victoria fokuserede, mens hun roligt rullede kæden sammen. Hannen stod på alle fire som en kat parat til angreb. Hovedet var let bøjet og afslørede præcis, hvor bredskuldret den var. Netop som den så op og rettede øjnene direkte mod hende, ramte månens lys dens ansigt. Hun snappede efter vejret. Hannens øjne strålede som smaragder, huden var mælkevid, og et par enkelte lokker af det blonde hår faldt ned i panden. Hun blinkede forfjamsket, da den hidsigt strøg en hånd gennem håret, tog en dyb vejrtrækning og smilede. Lumsk. Drillende. Forbløffet over hannens slående skønhed trådte hun et fatalt skridt tilbage, mens hun fumlede efter endnu en dolk.

I næste sekund svævede hannen gennem luften. Han var over hende, inden hun nåede at blinke. Luften blev slået ud af lungerne, da ryggen ramte skovbunden med et dunk. Hun spærrede øjnene op og åbnede munden for at hive luft ind, men det var umuligt. Brystkassen brændte. Hannen bevægede sig over hende, lænede ansigtet helt ned til hendes og blottede tænderne, samtidig med at den tog en dyb indånding og snusede til hende. Synet var på en og samme tid så afskyeligt og fængslende, at hendes hjerne var ude af stand til at få greb om det.

Deres øjne mødtes. Kort, men intenst. Aldrig i sit liv havde hun set ind i så grønne øjne. Forgæves forsøgte hun at få ilt ned i

lungerne. Hun forsøgte at få arme og ben til at reagere, men det var håbløst. Trykket i hovedet og de små lysglimt, der flakkede bag øjenlågene, vidste hun godt, hvad betød. Hun var ved at miste bevidstheden. Noget skarpt ramte hende i skulderen og sendte en kort, men voldsom smerte gennem hele venstre side af overkroppen, idet hannen pressede hende hårdere ned i skovbunden og tvang den sidste rest af ilt ud af hendes lunger.

Victoria bød mørket velkommen. Inden alt blev sort, nåede hun at håbe, den ville slå hende hurtigt og smertefrit ihjel. Alternativet var ganske enkelt ikke en mulighed.

Første del

„Tre ting kan aldrig gemmes længe: solen, månen og sandheden.“

Buddha Siddharta Gautama

Kapitel 1

„Hallo, wake the fuck up!“

Matthew glippede med øjnene ved lyden af Wills stemme og den knytnæve, der hamrede ind i hans venstre skulder.

„Vågn op, for helvede! Du ligner en creepy voksfigur. Vi har travlt!“ fortsatte Will.

Matthew havde absolut ingen grund til at skynde sig. Første skoledag på endnu et gymnasium var næppe noget at se frem til. Det var bare endnu et år i kedsomhedens ulidelige lænker. Det her var endnu en af de dage, hvor han ønskede, at han var i stand til at sove dagen væk.

„Livet er en seksuelt overført sygdom med døden til følge – for mennesker i hvert fald.“ Matthew hørte sin fars stemme i hovedet, som havde han stået lige foran ham. *De heldige bæster*, tænkte Matthew for sig selv og rullede med øjnene. Menneskene var slet ikke klar over, hvor heldige de i virkeligheden var.

„For vampyrer,“ plejede faren at fortsætte, *„er det døden med livet til følge. Eller „livet“ i form af en mørk og uendelig stilstand. Som en konstant tilstand af kvalning, der er ubarmhjertig nok til at sørge for, at der lige præcis er ilt nok til at eksistere, men ikke til at leve.“*

Matthew blev brat flået ud af mindet om farens livsfilosofi, idet Will skubbede til ham og lænede sig op ad dørkarmen.

Will sukkede overdrevent og krydsede armene hen over brystet. „Kan vi sætte tempoet lidt op?“

Matthew kastede et blik på sin bror. Wills kæbeparti og kindben var mere drengede og knap så markerede og kantede som Matthews, og hans øjenbryn var lidt mørkere. Det eneste, Matthew reelt misundte ved brorens fysik, var hans bedragerisk uskyldige look og hans smidighed. Han kunne derimod pege på de første ti ting, han

misundte ved Wills personlighed – nøjagtig, som han kunne pege på de første hundrede, han så absolut IKKE misundte.

„Og så er der børn som dig, min dreng. Børn, der er skabt i kærlighed mellem Lyset og Mørket. I kaldes Tusmørkebørn, og I har evnen til at give liv – lige så let som I ville kunne tage det. Valget vil være dit. Men der findes i denne verden dem, der kalder jer for halvblods- eller gråzonebastarder. Dem, der mener, at I ikke hører hjemme blandt hverken mennesker, engle eller vampyrer.“ Farens dybe røst rungede igen i Matthews hoved.

Hver gang hans far havde sagt dette, hvilket var tit, lagde han altid sin lune pegefinger under Matthews hage, kiggede ham dybt i øjnene og blinkede.

Som et eksklusivt blandingsprodukt af en amerikansk fuldblods-vampyr og en engel af dansk afstamning tilhørte Matthew Rivers disse såkaldte Tusmørkebørn. Brugen af ordet eksklusiv stod på hans fars regning. Selv fandt han ikke noget specielt eksklusivt over at leve livet i spændingsfeltet mellem lys og mørke.

Hvorvidt hans eksistens kunne betegnes som et liv, var han ikke helt blevet enig med sig selv om endnu. Et liv havde pr. definition en afslutning. Hvornår afslutningen kom, var aldrig sikkert, men for et almindeligt menneske var tidsperspektivet relativt kort – med andre ord; overskueligt. For gråzonebastarder var tidsperspektivet så godt som uendeligt.

På en god dag betragtede Matthew sit såkaldte liv som en eksistens, der absolut havde sine interessante fordele. På de dårlige dage overgik fordelene bestemt ikke ulemperne.

Han kørte hovedet rundt, fik løsnet nakkemusklene og tvang minderne om faren ud af tankerne. I dag var en af de mindre gode dage. Han følte sig som en skuespiller. Det var vel i bund og grund også, hvad han var; en karakter forudbestemt af omstændigheder, han ikke havde magt over. Men igen, uanset om man var menneske eller en overnaturlig skabning, hvem kunne så påstå at have den fulde magt over sit liv? Det var bare noget, folk troede, de havde. En af samfundets bedst bevarede illusioner. Nej, alle borgere var små

marionetdukke, der blev trukket rundt i manegen af magtliderlige mænd og kvinder af både den dødelige og udødelige slags.

Egentlig var hans sølle liv ikke så forskelligt fra menneskenes. Hvis man altså lige så bort fra det faktum, at han i teorien var udødelig, og at menneskene havde noget flydende i sig, som han behøvede for at overleve. Og for ligesom at fuldende situationen havde han noget, som fuldblodsvampyrer ville gøre alt for at destruere og menneskene alt for at indkapsle. Hans blod kunne – som det eneste i verden – fordrive vampyrgift og helbrede enhver tænkelig menneskesygdom. Et faktum, der betød, at han var jaget vildt.

„Just fucking great!“ vrissede han. Han kom til at smile af sin selvmedlidende lomme filosofi og rystede på hovedet.

Matthew bemærkede, hvordan Wills øjne fulgte Evas mindste bevægelse, mens hun gjorde sig klar til at tage afsted. Han vippede utålmodigt med foden. Ingen af de tre søskende var genetisk forbundet, og Eva lignede heller ikke nogen af dem. Med sine 22 år var hun i virkeligheden næsten to år ældre end dem. Hendes lange, slanke fingre med de velplejede negle strøg gennem det tykke, kastanjebrune hår. Som hun stod der foran det ovale spejl og betragtede sig selv med kritiske øjne, var hun som taget ud af et modeblad.

„Arghh – blev nu færdig kvindel!“ udbrød Will og himlede med øjnene. „Du bliver ikke kønner af at bruge halve dage foran spejlet. Du skal bare i skole, Eva, ikke til et fucking Miss Frederiksborg Gymnasium beauty pageant!“

Matthew så, hvordan Evas blik modvilligt slap spejlbilledet og uendeligt langsomt rettede sig mod Will. Hans lyse hud, kraftige mørkeblonde hår og azurblå øjne stod i skarp kontrast til hendes mahognibrune øjne og næsten sydlandske teint. Hun gjorde et kast med håret, fnøs og valsede forbi ham med et blik, som ville hun sige; at bare 10 minutter foran spejlet for hans vedkommende ville gøre underværker.

Matthew smilede for sig selv ved det lille optrin og fulgte efter hende, idet hun valsede ud ad døren. Han stoppede op foran Will. Det kunne godt være, at livet var ensformigt og trivielt på grænsen til uoverkommelig kedeligt, men Eva og Wills små interne magtkampe var altid et friskt pust.

„Kan du prøve at være sød ved hende bare en enkelt dag?“ spurgte Matthew og puffede til Will med skulderen, da han passerede ham.

„Det bliver svært,“ mumlede Will syrligt. „Efter Dem, mr. Uptight.“

Matthew rynkede brynene og gik ud.

Will rakte begge hænder i vejret og sendte broren et stort smil. „Men jeg skal prøve,“ lovede han, lagde den ene hånd på brystet og smækkede hoveddøren efter sig.

„Det vil jeg se, før jeg tror det,“ indskød Matthew tørt, mens han så broren gå rundt om bilen og med den ene hånd stryge forsigtigt langs taget. Den sølvgrå metallak skinnede om kap med solen.

„I det mindste ankommer vi med stil,“ sagde Will og satte sig ind på bagsædet. Som var det hofterne på en kvinde, lod han hånden glide kælent hen over læderbetrækket – han nød tydeligvis fornemmelsen mod håndfladen. Han tog en dyb indånding, lukkede øjnene et øjeblik og åndede langsomt ud.

Matthew rystede på hovedet. Will elskede duften af ny bil lige så meget som duften af kvinder. Næsten.

Eva smilede til Matthew hen over bilens tag, inden hun med en elegant bevægelse satte sig ind på passagersædet.

Matthew kiggede mod himlen og nød solens varme stråler på ansigtet. Himlen var blå og skyfri, og temperaturen var allerede oppe på små tyve grader. Det ville blive en varm og fugtig sensommerdag. Det betød, at menneskene ville svede og afgive en forhøjet mængde af dufte. Både gode og mindre gode.

Han sukkede, mens han gled ned på førersædet og satte nøglen i tændingen.

Bilen brummede næsten lydløst, og vibrationerne fra motoren fik Will til at udstøde en veltilfreds lyd.

„Uhhh, hun spinder jo som en lille missekat!“ mumlede han hæst og gned hænderne.

„Down boy!“ udbrød Eva opgivende.

„Vuf!“ gav Will igen.

Den store hvidmalede murermestervilla rejste sig stolt mod himlen, og solen spejlede sig i det blanke, sorte teglstenstag. Bag huset kunne Matthew skimte Frederiksborg Slots irgrønne tårnspidser spidde himlen.

Bilen skød frem, og huset forsvandt fra bakspejlets lille ramme. Han trak på skuldrene. Han havde gjort, hvad hans far ønskede af ham og fundet huset, der ifølge farens dokumenter havde været morens barndomshjem.

To store flyttebiler læsset til bristepunktet med alt, hvad der udgjorde familien Rivers' liv, drejede om hjørnet, da den grå Porsche 911 Targa forlod villavejen. Matthew bemærkede, at den ene chauffør nær havde drejet halsen af led, da de passerede, og at hans øjne blev lige så store som tekopper.

Det var ingenting i forhold til bilsælgerens måbende ansigt, da Matthew havde forsøgt at betale bilen kontant. Eller flyttemændenes lange ansigter, da Matthew tilbød dem ti kilo under bordet for at sætte møblerne på plads i overensstemmelse med Evas udførlige plan. De havde indvilliget, taget imod pengene og Evas tegninger, samt nøglen uden at mæle et ord.

Matthew smilede for sig selv og kom til at tænke på den eftermiddag, han havde købt huset.

„God eftermiddag.“ Ejendomsmægleren smilede stort og rakte hånden frem. „Jeg har set frem til at møde Dem.“

„God eftermiddag.“ Matthew smilede til ejendomsmægleren og gav hånd. Den var klam af koldsved. „I lige måde. Er papirerne klar?“

Han slap ejendomsmæglerens fugtige hånd og tørrede hånden så diskret som muligt af i bukserne.

„Ja, alt er klar, hr. Rivers. Skal vi?“

Matthew nikkede, fulgte efter ejendomsmægleren over til skrivebordet og satte sig på stolen overfor.

„Kan jeg byde på en kop kaffe?“

Matthew nikkede. „Mælk, tak. Ingen sukker.“ Han havde egentligt ikke lyst til kaffe, men han vidste, at den lysebrune, lidt bitre væske var en fasttømret, næsten rituel del af menneskers måde at være imødekommende på, så han havde vænnet sig til at drikke det.

Ejendomsmægleren gik over til den fancy kaffemaskine og smilede stort, da han trykkede på en af de mange knapper. Matthew betragtede ham. Han var stilfuldt klædt i mørke jeans, skjorte og jakke, og der hang en hørn af hidsig eau de cologne om ham. Matthew dømte ham til at være sidst i trediverne. Under den kølige, overskudsagtige facade fornemmede Matthew dog en stigende nervøsitet. Manden stod sikkert til at indkassere sin største provision nogensinde, og sjovt nok gjorde svimlende høje beløb de fleste mennesker udpræget nervøse.

„Vær så god.“ Han satte en kop kaffe foran Matthew, og smilende satte han sig derefter til rette foran sin pc. „Er De sikker på, at De ikke vil ud og se huset først?“ Han tog en slurk kaffe.

Matthew mødte mandens blik. „Det er ikke nødvendigt. Har sælger accepteret budet?“

„Ja, så bestemt – et meget generøst bud må jeg sige.“ Han strøg en hånd nervøst gennem håret, og med det samme steg hans puls.

„Jeg stoler på, at jeres salgspris stemmer overens med husets værdi.“

„Naturligvis, hr. Rivers.“

Matthew blinkede ved at blive tiltalt så formelt. Hr. Rivers var ikke en betegnelse, han helt kunne vænne sig til, og han kom nok heller aldrig til det. „Godt. Jeg har lidt travlt, så kan vi få underskrevet papirerne?“

„Naturligvis.“ Febrilsk begyndte manden at fumle efter papirerne i skuffen, fandt dem frem og rakte Matthew en kuglepen. Af mærket Parker, selvfølgelig.

Matthew tog imod den og skrev under der, hvor ejendomsmægleren pegede. Han så op og lagde kuglepenen fra sig.

„Vil De ikke læse kontrakten igennem?“

Matthew rystede på hovedet.

„Jamen, så mangler vi bare bankinformationerne.“ Ejendomsmægleren begyndte at ryste let på hænderne.

„Som jeg pointerede i telefonen, hr. Ditlevsen, er diskretion uhyre vigtigt for min familie og...“

„Og det gør vi naturligvis alt for at imødekomme,“ afbrød hr. Ditlevsen og tog en sluk kaffe.

Matthew hævede øjenbrynene. „Det tror jeg gerne, men er der slet ikke en mulighed for kontant afregning?“

Ejendomsmægleren lo og var nær blevet kvalt i kaffen. „Kontant?“

Han lænede sig frem og hævede det ene øjenbryn. „Vi taler om små syv millioner, rul du bare pengetanken ind, mr. Trump. Men hvordan vil du have, vi afleder skattefars opmærksomhed imens?“ Han tappede på bordet med tippen af Parker-kuglepenen. Væk var den nervøse attitude.

Matthew sukkede, smilede til hr. Ditlevsen og fandt de nødvendige oplysninger frem.

„Så kan familien Rivers endelig blive ordentligt etableret,“ udbrød Eva og rev Matthew ud af minderne om ejendomsmæglerens kontor.

„Det er også på tide. Jeg er træt af at leve i en kuffert. Og jeg hader de afskyelige møbler, den familie har efterladt. De er tunge, kedelige og direkte grimme.“

„Så brænd lortet,“ indskød Will. „Vi kan holde en lille bålfeest ude i forhaven.“

„Pas på med at pakke for meget ud, søs. Du ved aldrig, hvornår vi smutter igen,“ sagde Matthew.

„Nej, nu er vi endelig landet, og vi har aftalt, at dette hus skal være vores hjem i mindst et par år.“

Matthew grinede hult. „Det er da kun, hvis du og Will Rivers her kan holde både mund og lynlås lukket og afstå fra at nedlægge halvdelen af Hillerøds kvinder.“

Eva grinede.

Matthew fangede Wills blik i bakspejlet og blinkede til ham.

„Bla bla bla,“ mumlede Will.

„Og det ved du udmærket godt, bliver noget nær en umulighed, Eva, så hold en kuffert parat,“ fortsatte Matthew. „Just in case.“

„Okay, guilty as charged. Jeg nedlægger lidt for mange tøser, men jeg slår dem trods alt ikke ihjel, vel Eva?“

„Luk røven!“ snerrede Eva.

„Rolig nu, Will,“ brummede Matthew.

„Ja, ja, skal nok være sød hr. Altid-over-skulderen-kiggende-røvirriterende-fornuftige-og-formanende-storebror!“ Will klaskede Matthew på skulderen, lænede sig afslappet tilbage i bagsædet og placerede hænderne bag nakken.

„Så fik vi det på plads. Er vi enige om, at det her bliver vores sidste år i gymnasiet?“ Eva drejede ansigtet, bed tænderne sammen og lod blikket vandre fra den ene bror til den anden. „Jeg er ved at være træt af at spille rollen som en ganske almindelig gymnasieelev. Min intelligens har brug for større udfordringer. Og du, Will, har brug for at lære, hvad det betyder at have et reelt arbejde.“

Valget om at tage endnu et skoleår var ikke blevet enstemmigt besluttet. Men da Will var direkte arbejdssky, og Matthew helt ærligt heller ikke så nogen grund til at arbejde på et eller andet røvsygt kontor, var afstemningen endt to mod en. Til gengæld havde både Matthew og Will lovet, at dette var sidste omgang i gymnasiet.

„Endelig noget vi kan blive enige om, søs,“ udbrød Will begejstret og lænede sig frem i sædet. „Altså ikke det med intelligensen eller arbejde, men jeg er også ved at være træt af 17-årige kærlighedshungrende småpiger,“ fortsatte han. „Det er ved at være på tide at få fat på nogle rigtige kvinder, ikke Matt?“

Matthew trak ligegyldigt på smilebåndet og fokuserede på trafikken.

„Rigtige kvinder?“ Eva drejede sig i sædet og gløede på ham.

„Du ville ikke vide, hvad du skulle stille op med en rigtig kvinde, om hun så faldt på knæ foran dig,“ klukkede hun med et selvtilfreds smil om læberne.

„Ha, ha... Du er så sjov, Eva! Jeg er ved at dø af grin!“ returnerede Will og slog sig på låret med en overdreven bevægelse. „Når det kommer til stykket, tror jeg, at jeg ved mere om rigtige kvinder, og hvad jeg skal stille op med dem, end du ved om rigtige mænd,“ sagde han triumferende.

Eva stivnede.

„Will!“ Matthews stemme efterlod ingen tvivl om, at Will var gået langt over strengen, og at Matthew havde fået nok nu.

„Vi gør det her år færdigt, og så indtager vi København,“ sagde Will med alvor i stemmen og droppede at genere sin søster yderligere, da hun var blevet en tand for bleg i betrækket.

Matthew kiggede på ham i bakspejlet. Wills blå drilske øjne skinede af begejstring, og han stak i et smil, der lige nøjagtigt afslørede spidserne af hans hugtænder. Will kunne være noget så nederdrægtig og på grænsen til uudholdelig, men det var en side af hans personlighed, Matthew havde været nødt til at acceptere.

„Okay. Næste år tager vi et skridt op ad rangstigen, men København bliver det ikke,“ svarede han. „Pas lige på med gebisset, Will.“

„Sådan skal det lyde, brormand! Bare vent og se – det her år vil flyve afsted. Inden vi ser os om, sidder vi på en trendy café et sted i verden, omringet af en flok gudeskønne blondiner.“ Wills befriende latter rungede i bilen.

Matthew ville ikke lægge en dæmper på Wills gode humør, så han undlod at gå dybere ind i samtalen.

„Du mener vel snotdumme blondiner,“ returnerede Eva.

„Ja ja, nu er det jo ikke deres hjerner, det handler om vel, smukke?“

„My point exactly,“ sagde Eva gennem sammenbidte tænder.

„Men ved du hvad, søs? Du bliver bare siddende inde på biblioteket med snudeskaftet begravet i en bog eller en computerskærm, til støvet gror fast på dig.“ Han tog fat i en lok af hendes hår og snoede den rundt om fingeren.

Snerrende slog hun hans hånd væk og blottede tænderne.

„Den der bad du selv om, Eva,“ indskød Matthew.

„Så slipper vi også for dit sure fjæs,“ afsluttede Will.

Eva drejede lynhurtigt rundt i sædet og greb fat i hans hår. Will udstødte et tøset vræl, da hun rev til og hvædede af ham som en arrig kat.

„Så er det godt,“ sagde Matthew strengt. „Slip ham Eva, nu! Og Will, nu opfører du dig ordentligt, er du med?“

Eva slap taget i Will, der faldt tilbage i sædet og lagde armene over kors. Det lyse humør forlod dog ikke hans øjne. Der skulle mere end et tøseangreb fra Eva til at slukke den ukuelige gnist af glæde, der strømmede fra hans øjne. Endnu en af de ting ved Wills personlighed, som Matthew misundte ham. Hans ukuelige livslyst.

„Tak,“ svarede Matthew myndigt og benyttede sig af sin status som den lille families overhoved. En status han ikke selv havde bedt om, men som på en eller anden måde bare havde sneget sig ind på ham og havde hægtet sig fast. „Lad os nu prøve at opføre os som normale unge mennesker og ikke en børnehave på udfugt.“ Matthew tvivlede på, om det overhovedet var muligt.

„Ja, lad os pudse glansbilledet og finde de rette masker frem,“ knurrede Eva, rettede på håret og tjekkede sit spejlbillede i solskærmens lille spejl.

De kørte de sidste par minutter i stilhed. Matthew lagde hånden på Evas lår og klemte blidt. Hun rettede de brune øjne mod ham og fremtvang et smil. Masken var på plads.

Matthew sænkede farten, drejede til højre og parkerede bilen i den første ledige parkeringsbås. Han trak vejret dybt ned i maven og trådte ud.

Han lod blikket glide hen over mængden af unge mennesker, hvis

løsslupne snak forvandlede sig til en larmende stilhed, da Eva og Will også trådte ud af bilen. Eller måske var det bare bilen. Han havde plaget Will om at vælge et mere almindeligt og knapt så prangende transportmiddel, men til sidst havde han opgivet. Han vidste, at han kunne have trukket storebrorkortet, men tiden havde lært ham, at med hensyn til Will skulle man vælge sine kampe med omhu. Denne kamp havde ikke været en, han gad bruge krudt på.

Likvide midler var der mere end rigeligt af, og den arv, hans far havde efterladt ham, sørgede han for at investere så fornuftigt, at de kunne føre en ubesværet tilværelse. I hvert fald når det kom til penge og materielle goder af enhver art. Endnu en af grundene til, at arbejde ikke var en nødvendighed.

Matthew var vant til opmærksomheden – det var de alle tre – så de lod sig ikke mærke med den. Selvbedrag er godt, også for gråzonebasterder, blev Matthew rørende enig med sig selv i.

„Er I klar?“ spurgte han dem begge i tankerne.

De nikkede, og side om side begyndte de at gå. Ganske som forudset begyndte de unge mennesker at hviske og tiske.

„Here we come,“ returnerede Eva.

„Og som Moses skilte Rødehavet...“ fortsatte Will.

Matthew trak på smilebåndet. Deres evne til at kommunikere via tankerne var en af de fordele, der gjorde det her forbandede skuespil udholdeligt. De sædvanlige beundrende blikke strømmede imod dem, som de passerede den ene klynge af unge mennesker efter den anden. Det var fandeme som at være et sjældent dyr i et bur i den lokale zoo. Hvad der føltes som en million stemmer, blandede sig med hinanden og udviklede sig til en øredøvende larm. Den her scene var som taget ud af en skide Hollywoodfilm.

„Bella, min Bella,“ spottede Will syngende.

„Edward, åhh, Edward,“ returnerede Eva.

Matthew kvalte et grin.

Mennesker havde en livlig fantasi, men hvis de vidste nøjagtigt, hvor tæt de nogle gange kom på sandheden, ville de løbe skrigende

bort i stedet for at sidde limet fast til skærmen og sluge lortet råt.

De selv samme kvinder, der dånede ved synet af et sæt hugtænder på en eller anden tilfældig skuespiller, ville besvime af skræk, hvis de stødte ind i Will på en dårlig dag. De mænd, der sukkede efter en nat med Eva, ville takke deres skaber, hvis de var så heldige at slippe levende fra hende.

Der var ganske få mennesker, der var i stand til og ikke mindst vilige til at åbne øjnene og se virkeligheden. De var få, men de var der. Generelt anså Matthew menneskene som hovedløse høns. Han kom ufrivilligt til at trække på smilebåndet. Det ville tage dem, hvad? To minutter maks. at udrydde hele parkeringspladsen. Oprydningen ville nok tage lidt længere tid, men hvad betød tid? Det var et totalt ligegyldigt begreb.

„Fuck, hun er lækker,“ udbrød en fyr og afbrød Matthews knap så noble tanker.

Guttens øjne slugte hver en centimeter af Evas krop. Hun gjorde et kast med håret og svingede lidt ekstra med hofterne. Fyren gispede og tabte kæben. Fyren stod med tungen ud ad munden og gloede måbende efter hendes røv, mens han mest af alt mindede om en tegneseriefigur.

„Ja, hun er lækker, men en sur citron,“ tilføjede Will i tankerne.

„Will,“ snerrede Matthew advarende ud mellem tænderne.

Will smilede og sendte en tilfældig blondine et af sine blændende smil. Han grinede og kørte hånden gennem håret, da han hørte hendes dybe suk.

Eva himlede med øjnene og sendte Matthew et opgivende blik. Han trak bare på skuldrene og fortsatte mod indgangen. Se, nogle kampe var bare ikke værd at kæmpe.

Kapitel 2

Indgangspartiet til den store røde bygning kom til syne, idet de tre Rivers søskende drejede om hjørnet. *Frederiksborg Gymnasium*, stod der skrevet med bogstaver bøjet i jern, som prydede den kedelige rødbrune murstensfacade. Bygningen var en stor klods. Det eneste, der gjorde den bare en smule interessant rent arkitektonisk, var den mere moderne tilbygning med det store vinduesparti, som solen spejlede sig i. De gik gennem den dobbeltfløjede indgangsdør og styrede direkte mod kontoret.

Matthew havde meddelt skolen deres ankomst for et par dage siden og fået besked på, at de skulle indfinde sig på kontoret for at få deres skemaer udleveret.

At de fik lov til at starte med så kort varsel, kunne de kun takke Eva for. Hun var udsøgt kreativ, når det kom til de sociale myndigheder, og der var ikke de papirer, hun ikke kunne fremtrylle, eller de computersystemer, hun ikke kunne bryde ind i.

Evas tekniske snilde samt Matthews overdrevne forsigtighed og veludviklede intuition i en sød blanding med Wills vovemod var det, der gjorde dem i stand til at forsvinde og poppe op igen og igen.

Matthew åbnede døren ind til kontoret og smilede venligt til damen ved det første skrivebord, som var i færd med at sende en elev ud ad døren. Med sin bemærkelsesværdige fintfølelse hørte han kvindens hjerterytme stige, idet hun mødte hans blik. Kontoret var lille og indelukket, og der lugtede af en blanding af parfume, skrap rengøringsmiddel, støv og kopisværte.

„Godmorgen,“ sagde han og lagde hovedet på skrå.

Det var ikke passende for en kvinde godt oppe i halvtredserne at give en ung mand elevatorblikket, så hun fokuserede modvilligt på hans ansigt.

„Jamen godmorgen, unge mand,“ kvadrede hun med en lys sopranagtig stemme. „Hvad kan jeg gøre for dig?“

„Matthew Rivers,“ sagde han og rakte hånden frem.

Hendes tykke æblekinder blussede, og som et forfjamsket pigebarn tog hun hans hånd. Han trak hurtigt hånden til sig igen.

„Dette er mine søskende; William og Eva Rivers,“ sagde han venligt og slog ud med hånden. De smilede begge imødekommende til sekretæren. Matthew lænede sig frem mod hende og lagde lidt ekstra charme i smilet. Hun slog blikket ned og tog sig til halsen.

Matthew hævdede diskret øjenbrynene over hendes reaktion. Det menneskelige instinkt tog ganske enkelt over og beskyttede halspulsåren.

„Åh, nu er jeg med. Lindgren omtalte, at I ville kigge forbi,“ sagde hun og trak vejret så dybt, at brystkassen hævdede sig og pressede barmen op. „Giv mig et øjeblik til at finde papirerne frem,“ kvadrede hun.

„Selvfølgelig.“ Matthew smilede overbærende.

Hun rejste sig og var nær snublet over et stoleben på vej over mod reolen i den modsatte ende af kontoret. Febrilsk begyndte hun at bladere gennem en bunke papir. Matthew smilede til den anden sekretær, som lynhurtig slog blikket ned og fokuserede på computer-skærmen foran sig.

„*Skal du eller jeg fortælle den arme kvinde, at hun skulle tage og udskifte den afskyelige parfume?*“ Will gispede og rynkede på næsen. „*Her stinker som et borebus.*“

Matthew forsøgte at undlade og grine, men måtte rømme sig for ikke at bryde ud i latter.

„*Jeg tror bare, du skal tie stille,*“ indskød Eva og sendte ham et af sine stive smil.

Matthew gav op, lukkede af for dem begge og koncentrerede sig om sekretæren. Will havde dog delvist ret. Kvindemennesket stank som et helt parfumeri. Parfumen var så kraftig, at den overskyggede duften af hendes blod fuldstændigt – og der skulle noget til.

Han koncentrerede sig. Den var god nok. Chanel no. 5. Den klassiske parfume, som ubegribeligt mange midaldrende kvinder benyttede i et naivt håb om at genfinde deres fortabte ungdom eller dufte som en million. Det værste ved den parfume var, at det krævede en helt speciel hud for at bære den, hvilken de færreste havde.

„Så fandt jeg dem,“ nynnede hun og smilede venligt. „Jeg kan forstå, at I er flyttet hertil fra USA? Jeg må sige, at dit dansk er bemærkelsesværdigt godt.“

Matthew smilede. „Det lå vores mor meget på hjertet at sikre sig, at vi voksede op med det danske sprog,“ svarede han og gengældte hendes smil. Det var en løgn, men så tilpas tæt på sandheden, at den var gangbar.

„Fornuftigt. William har fået plads i 1.X.“ Hun lagde en stak papirer på bordet og fortsatte, „Eva i 2.Z, og dig, unge mand, har vi fået presset ind i 3.Y.“ Hun lagde endnu to stakke papirer på skranken. „Trip, trap, træsko,“ sagde hun, mens hun tappede en gang på hver stak papir med spidsen af en blyant.

Matthew bemærkede, at enden af blyanten havde bidemærker. Føj. „Det sagde vores mor også altid. Perfekt. Tak for hjælpen...“

„Karen Andersen,“ sagde hun og rødmede endnu mere.

„Vi klarer den herfra, Karen. Tak for din hjælp,“ svarede Matthew og hørte hende gispe, da han sendte hende et blændende smil. *Jesus Christ*, tænkte han for sig selv, samlede papirerne sammen, drejede rundt og åbnede døren.

„Den slags unge mænd burde der være flere af,“ hørte Matthew den kære Karen hviske til den anden sekretær, sekundet efter døren lukkede i bag dem.

„Det ved jeg søreme ikke, Karen. Er du klar over, hvor travlt skolepsykologen vil få med at bekæmpe diverse spiseforstyrrelser og mindreværdskomplekser resten af året?“ svarede den anden sekretær og begyndte at fnise.

„Hold da kæft, hvor kan du være slesk, brormand.“ Will grinede. „Du skulle bruge den evne på unge piger i stedet for gamle stinkende damer.“

„Du klapper i nu, Will,“ snerrede Matthew.

„Hvad?“ hviskede Will og hævdede spørgende skuldrene. „Hverdagen ville være noget nemmere, hvis du kunne finde en eller anden tøs, du kunne boltre dig med. Jeg er ved at blive sindssyg af dine seksuelle frustrationer, for det er det, der er galt. Du fornægter dig selv alle de glæder, menneskelige kvinder har at tilbyde, og det er ikke så lidt, kan jeg godt fortælle dig. Fuck mand, selv når det kommer til blod, foretrækker du sgu mænd.“

„Gider du dæmpe dig, din idiot, og behøver vi virkelig at have den samtale igen?“ Matthew så sig omkring, men det så ikke ud til, at nogen havde hørt Will.

„Nej, naturligvis ikke, kære bror. Lad mig bare lige pointere, at jeg ikke har tænkt mig at følge dig ned ad cølibatets støvede sti.“

„Cølibatets støvede sti?“ Han rynkede på næsen. Grænsen for Matthews tålmodighed var nået. „Værsgo.“ Han rakte dem deres papir og skulede til broren, der klappede i som en østers.

Mens de i tavshed fortsatte gennem skolen, skimmede de hver især deres skemaer.

„Hvorfor skal jeg altid være den yngste?“ klagede Will med en stemme som en forurettet 5-årig knægt.

„Derfor,“ svarede Eva.

Matthew ignorerede ham.

Den smalle gang var et stort virvar af unge, sommerklædte mennesker. Larmen var ulidelig, men det var ingenting i forhold til lugten. Solen kastede lange, gyldne stråler ind igennem de store panoramavinduer, og smykker af forskellige slags sendte dem glitrende rundt i lokalet som en diskokugle. Det værste ved at opholde sig i det nordlige Europa var menneskernes forkærlighed for sølv. Taget deres blege hud i betragtning burde de lægge sølvsmykkerne på hylden og bruge guld. Guld gav glød, sølv stjal glød, som en smykkehandler i Cairo engang havde sagt til ham.

„Prøv at opføre jer ordentligt. Vi ses i pausen,“ sagde Matthew sammenbidt, idet han mærkede irritationen stige, i takt med at sølvet

begyndte at tære på kræfterne. Åh ja, det var en af de dårlige dage.

„Hold da kæft mand, her er masser af potentiale,“ udbrød Will med forventning i stemmen, mens hans øjne klædte den ene pige af efter den anden. „Der er sgu en gran af sandhed i påstanden om, at Danmark har nogle af verdens smukkeste kvinder!“ Som en sulten koter slikkede han sig om munden, grinede og klappede Eva hårdt i røven, så hun fløj et skridt frem.

Han forsvandt ind i mængden af hormonpumpede unge mænd og forventningsfulde unge kvinder, han var godt fulgt på vej af Evas lavmælte eder og forbandelser. Will var i sit es og formentlig på vej til at hale sin første fisk i land. Det ville uden tvivl blive en sprælsk en.

„For helvede, den idiot er uforbederlig,“ sagde Eva lavmælt og rettede på tøjet. „Kan han seriøst ikke tænke på andet end sex?“ Hun fnøs.

„*Men du elsker mig alligevel,*“ indskød Will i tankerne og kluklo.

Eva løsnede nakkemusklene ved at drejede hovedet fra side til side et par gange. Så rettede hun sig op, rullede med skuldrene og trak vejret dybt ned i lungerne, før hun fortsatte. Matthew fulgte efter og lagde armen om hendes spinkle skuldre.

„Det skal nok gå, søs,“ hviskede han og gav hende et klem. Mange mennesker samlet på et sted var ikke Evas foretrukne scenarie. Det gjorde hende uhensigtsmæssigt pirrelig og utilregnelig. „Du kalder, hvis der er noget, ikke?“

Hun nikkede, trak sig og forsvandt ned ad gangen.

Læreren stod allerede ved det ramponerede kateder og var i fuld gang med at tælle bøger, da Matthew fandt klasselokalet. Han bedømte læreren til at være først i trediverne. Og at dømme efter de lidt nervøse trækninger ved munden og den måde, hvorpå han strøg hånden gennem det korte mørke hår, måtte han være frisk fra universitetet eller have en grundlæggende nervøs personlighed.

„Kom så på plads, venner,“ begyndte læreren og kiggede ud over

klassen. Hans stemme vibrerede ganske lidt. Folk fandt deres pladser og faldt langsomt til ro, mens de fandt deres computere frem.

Matthew dumpede diskret ned ved bordet tættest på døren. Han ignorerede de nysgerrige blikke, der smøg sig om ham som slanger, og fiskede noget så oldnordisk som en blyant op af tasken. Alle skuespillere havde brug for rekvisitter.

„Er I klar til endnu et år fyldt med spændende og udfordrende matematik?“ begyndte læreren og kiggede ud over klassen.

Matthew fnøs og rullede med øjnene. Helt sikkert. Han var sikker på, at læreren næppe kunne komme op med noget, han ikke allerede havde været igennem. For ham var det ligegyldigt, om det var på spansk, fransk, dansk eller russisk for den sags skyld. Okay, det var endnu en fordel ved hans slags. Lige meget hvor i verden de befandt sig, tog det dem blot et par uger at tilegne sig sproget. Accenten fra deres modersmål kunne de dog ikke helt ryste af sig.

De havde ændret udseende mange gange. Det havde været sjovt at se Eva forvandle sig fra platinblond med skinnende blå øjne til en varm brunette og året efter forvandle sig til en grønøjet rødtop. Hal-leluja for hårfarve og kontaktlinser. I år havde hun valgt sit naturlige mørke udseende, hvilket også var det, der klædte hende bedst.

Will var naturligvis gået til ekstremer og havde været alt fra Goth-trenchcoat freak til latinlover don juan. Ikke overraskende fik manden lige mange kvinder i kanen, uanset hvordan han så ud.

De havde også forsøgt sig med navneforandringer, men det var simpelthen for kunstigt, så det havde de hurtigt droppet. De fuld-blodsvampyrer, de med sikkerhed vidste, ville have fingrene i dem, ville næppe dukke op i Danmark. Nordeuropa var ikke det mest vampyrvenlige kontinent – og specielt ikke Skandinavien. De lave befolkningstal og specielt den lave drabsrate gjorde det ikke nemt både at holde vampyrer mætte og uden for menneskers opmærksomhed.

Matthew rettede opmærksomheden mod væggen bag læreren. Han sad og dannede mønstre af linjerne, der adskilte de hvidmalede mursten, mens det højre ben bevægede sig op og ned i små

hurtige bevægelser. Luften var tyk af parfume i alle afskygninger. Oven i hatten var der ulideligt varmt og indelukket. Det var ikke selve varmen, der generede ham, den var han ligeglad med. Varme og kulde føltes i store træk ens. Det var det, varmen gjorde ved menneskene, der generede ham.

Han fornemmede et sæt øjne på sig og opfangede et stødt stigende hjerteslag, idet øjnene vandrede ned over hans ansigt og brystkasse. En pige.

Han drejede ansigtet og smilede reserveret til hende. Rødmen i hendes kinder blomstrede voldsomt. Den var god nok. Hendes puls steg, da han mødte hendes blik. Dumme pigebarn. Han måtte bide sig i læben for ikke at sige til hende, at hun skulle rette sin opmærksomhed mod en person, der ville kunne give hende bare lidt igen.

Det, han havde at byde på, var ikke noget for hende. Et bid i struben og et gabende hul i hukommelsen var næppe det, hun lige nu sad og fantaserede om.

Hun duftede egentligt godt, men ikke bedre end gennemsnittet. Hun fremkaldte ikke nogen usædvanlig fysisk reaktion i hans krop. Som altid.

Han smilede anstrengt og så væk. Et eller andet sted fik han lidt ondt af hende. Hun var en ganske køn pige, og der måtte være masser af fyre, der stod parate i kulissen. Han var bare ikke en af dem, og han ville aldrig blive det.

Han sendte en taknemmelig tanke til den unge matematiklærer, der åbenbart var så distræt, at han ikke havde bemærket den nye elev.

Læreren begyndte at dele bøgerne ud, mens han knevrede om årsplaner, forventninger, lektiemængde, og hvad han nu ellers fandt relevant. Matthew rakte hånden ud og tog imod bogen uden at kigge op. Da læreren ikke slap bogen, kiggede Matthew op og mødte hans blik. Læreren gloede måbende på hans ansigt.

Man skulle tro, at tiden gjorde det hele nemmere, men det var skik modsat. I begyndelsen var denne ubetingede opmærksomhed fra mennesker spændende, betagende og flatterende. Nu var den

belastende – ja, endda direkte frastødende. Den var en konstant påmindelse om præcis, hvor anderledes han var.

Stik imod Wills overbevisning og viden, havde Matthew draget nytte af opmærksomheden. Mere end hvad godt var. Faktisk så meget, at det havde efterladt ham følelsesløs. „Comfortably numb,“ som Pink Floyd så sigende havde formuleret det.

Han var simpelthen ikke i stand til at føle noget for de piger, der igen og igen prøvede at fange hans opmærksomhed. Eller de mænd, der fulgte efter ham som en flok blinde får. Det havde ført til to ting; afholdelse og kølig distance.

Læreren klappede hænderne sammen foran ansigtet, i noget der mindede om begejstring, og stirrede på ham uden at sige et ord.

Hvad fanden gør du på? havde Matthew lyst til at sige. „Okay, forestillingen er slut,“ mumlede han. Det var ikke meget bedre, end det han havde tænkt på at sige, men hvis læreren blev stående foran ham meget længere, ville han komme til at gøre noget rigtig dumt. Han bed tænderne sammen og smilede påtaget venligt.

Læreren bukkede sig lidt ned og stirrede Matthew ind i øjnene. Så frisk fra fad var han åbenbart ikke.

„Lad mig om at afgøre det,“ returnerede han lavmælt, rettede sig op og slap bogen. „Jeg ser nye ansigter blandt os,“ begyndte læreren og trak på smilebåndet. Noget i lærerens tonefald fortalte Matthew, at forestillingen først lige var begyndt.

Nu var det tid til at rejse sig, smile og føle sig som et andet udstillingsdyr. Matthew kiggede op på læreren, hævdede øjenbrynene og lagde ansigtet i de rette stive folder.

Læreren brød ud i et stort smil og blinkede til ham.

Matthew nåede ikke at tænke yderligere over situationen. Han registrerede en alt for hurtig og trommende hjerterytme, et par sekunder før døren fløj op.

En lyshåret pige tumlede ind i lokalet.

Reddet af gongongen. Så slap han for at udstå samtlige nysgerrige blikke på én gang.

„Undskyld, Johannes,“ sagde pigen forpustet og lagde hånden på brystet.

Et eller andet ved klangen i hendes stemme fik Matthew til at spidse ører og betragte hende indgående. Hendes lange, lyse hår stod om ansigtet som en hvirvelvind. Hun lignede en, der lige var stået ud af sengen, hvilket gjorde hende overraskende tiltalende. Hun var klædt i et par slidte lavtaljede jeans og en hvid ærmeløs top. Hendes arme var slanke, men muskuløse. Hun strakte armene op og fik viklet sit ustyrlige hår rundt i en løs, rodet knold, hvilket blottede lidt af hendes bare maveskind. Huden havde en lys, varm sommerglød, og hun var slank på grænsen til mager. Mavemusklerne var tydeligt optegnet under den tynde top, og da hans øjne nåede linningen ved hendes bukser, skimtede han spidsen af en tatovering og trak blikket til sig.

„Jeg ved det, det er totalt dårlig stil.“ Hun trak vejret hurtigt og sendte læreren et strålende, men lidt undskyldende smil.

„På plads med dig, Victoria,“ kommanderede Johannes.

Matthew bemærkede, at læreren trak på smilebåndet og betragtede hende med vakse øjne. Tilsyneladende havde han glemt alt om den nye elev, for han gik i gang med undervisningen uden at se på Matthew.

Victoria rettede sig op og kastede et hurtigt blik over lokalet. Hvor var det typisk hende at komme for sent – og så på første skoledag! *Du er en idiot*, tænkte hun vredt. En kæmpe nar, ganske enkelt uforbederlig.

Hendes blik faldt på den tomme plads ved siden af en høj, blond fyr. Han sad og stirrede ned i bordet og lignede mest af alt en, der var parat til at krybe ned under gulvbrædderne. Hun huskede ikke at have hørt noget om, at der skulle starte en ny elev i klassen. Men nu var det heller ikke altid, at hun lige fik hørt efter, hvad der blev sagt. Han var klædt i sort fra top til tå og lignede ikke en, der ville have

selskab. For ikke at skabe for meget postyr og gøre Johannes endnu mere irriteret måtte den nye elev altså tage til takke med hende, og Emil måtte affinde sig med en tom plads ved sin side.

Hun tog to hurtige skridt mod den nye gut og mødte hans blik, idet han så op. Hans øjne var irgrønne, glødende og glasagtige. Hendes hjerte sprang spontant et slag over. Hun spilede øjnene op og skilte læberne. *Nej!*

Instinktiv fløj begge hænder ned til hoften i en søgen efter våben, men de fandt intet andet end hendes bælte. Hvorfor havde hun ikke sine våben med?

Nok fordi våben ikke er tilladt på skolen, din idiot. At rende rundt med fire dolke i bæltet er næppe accepteret dresscode, tænkte hun. *Bevar roen!*

Hans blik blev vagtsomt, men slap ikke hendes. Hun trådte et skridt til siden og snusede diskret ind. Den velkendte sødlige vampyrlugt lagde sig i hendes næsebor. Hun rynkede brynene undrende, da hun registrerede en fremmede, lidt krydret fært.

„Frøken Engelbrandt, har du tænkt dig at slå bagdelen i sædet eller hvad?“ Johannes' lidt bryske stemme fik hende til at fare samme, slippe vampyrens blik og få kroppen i omdrejninger.

Hun fandt sin sædvanlige plads længere tilbage i klassen, og med et svagt smil dumpede hun ned i stolen ved siden af Emil.

Emil returnerede smilet, puffede til hendes skulder med sin og rystede på hovedet. „Du lærer det aldrig, smukke.“

„Nope,“ mumlede hun lidt fortumlet og fandt penalhuset frem. „Johannes kan lige så godt opgive.“

Emil lo stille.

„Og efter to års venskab burde du også have opgivet håbet for længst,“ tilføjede hun.

„Tro mig, jeg har været tæt på, men du kender mig – jeg er en født optimist.“ Han blinkede til hende og pegede sigende på bogen på bordet.

„Åh, tak Emil.“ Emil havde været og var stadig hendes bedste og sørgeligt nok også eneste ven. Nej, okay. Jonas, Emils kammerat

siden folkeskolen, kunne med lidt god vilje også kategoriseres som en ven, men så stoppede det også der. Hun havde aldrig haft venner. Hun anede egentligt ikke hvorfor, men på en eller anden måde var det bare aldrig lykkedes hende at etablere nogen dybere kontakt. Lige med undtagelse af hendes søstre selvfølgelig.

Hun rettede blikket mod ryggen af den blonde vampyr. Hans skuldre hævede og sænkede sig rytmisk. Hidsigt kørte han en hånd gennem håret, hvilket fik de diskrete krøller til at bevæge sig og minde hende om en bølgende kornmark i august. Hun slog hurtigt sammenligningen ud af hovedet. At en vampyr var sluppet ind i byen, var én ting – det var set før. Men at han kunne sidde fuldt eksponeret her, det var en helt anden sag.

Et pludseligt jag af smerte skød fra navlen ned i skambenet. Fingerspidserne begyndte at snurre. Hun trak vejret ind, krympede sig lidt sammen, lagde hånden på maven og skar ansigt. Ikke nu, Victoria, bevar kontrollen!

„Er du okay, Vic?“ hviskede Emil.

Hun nikkede fraværende. Rummet føltes pludselig klaustrofobisk og alt for varmt. Roligt hev hun en god portion ilt ned i lungerne og forsøgte at fokusere, mens hun langsomt pustede ud, men det var, som om rummet begyndte at køre rundt, og væggene nærmede sig alt for hurtigt.

Hun knyttede hænderne og prøvede at ignorere den stikkende fornemmelse i fingrene, mens hun skannede lokalet. Den snurrende fornemmelse i hovedet aftog lidt. Hun fokuserede og åbnede samtlige sanser, men opfangede intet unormalt bortset fra den søde, krydrede lugt. Ingen andre nye ansigter, ingen unaturlig kulde, der strømmede imod hende eller udefinerbare energier. Bare alle de sædvanlige ansigter, der sad som tomme hylstre og lod, som om de fulgte med i, hvad der foregik. Det eneste unormale – eller nok nærmere ganske naturlige – taget vampyrens kvalmende perfekte hylster i betragtning var, at samtlige tøsers blikke med jævne mellemrum strejfede ham. Selv drengene sendte ham korte, stjålne blikke. Hendes indre

temperatur fortsatte ufortrødent med at stige. Var hun ved at få feber sådan for alvor?

„Vic, du sveder.“ Emil kastede et bekymret blik på hendes ansigt. Små svedperler pibede frem på næsen og overlæben. De kildede.

„Det siger du ikke! Hallo, har du overhovedet bemærket, at solen skinner?“ Hun strøg sig over panden. Den var ikke sådan rigtig varm, bare klam af koldsved.

Nej, ikke igen og slet ikke nu!

Hendes hænder skælvede, så hun knyttede dem endnu hårdere og placerede dem i skødet. Hun trak vejret dybt ind og pustede kontrolleret ud. Langsomt fordampede den indre varme, og den sitrende fornemmelse i fingrene aftog stille og roligt.

Hun havde genvundet kontrollen over sin krop og slappede langsomt af. Hun skævede til Emil og åndede lettet op. Han sad bare fuldstændig upåvirket og fulgte Johannes med øjnene, mens han trommede med fingrene på højre lår.

Hun rynkede brynene og bed i underlæben. Siden sammenstødet med vampyren ude i skoven i sommers havde hun med jævne mellemrum været plaget af en form for angstlignende anfald. Ydermere rumsterede spørgsmålet om, hvorfor vampyren havde skånet hende. Hun forstod det ganske simpelt ikke. Måske var det det, der var skyld i de her åndsvage anfald? Måske var frygten for, at han ville vende tilbage og gøre arbejdet færdigt, og at hun ikke ville være i stand til at genkende ham, hvis han gjorde, større end hun ville indrømme over for sig selv? Hun havde forsøgt at genkalde sig et præcist billede af hans ansigt mange gange siden, men det var umuligt. Det var, som om der lå en sløret hinde over hele episoden. Det eneste, hun huskede, var den bidende frygt i de sekunder, hvor det var gået op for hende, at hun havde tabt. Og så selvfølgelig frustrationen over, at han var sluppet væk, da hun vågnede. Hun studsede, og igen kom angsten snigende og lagde sig som en mursten i maven. Vampyrens øjne havde været grønne. Meget grønne. Ligesom hans.

Hun skævede til vampyrens nakke og rystede irriteret på hovedet af sig selv.

Mange vampyrer har grønne øjne, Victoria!

Hun havde overvejet at fortælle sine søstre om episoden et par gange. Men hun var så flov over, at hun havde ladet vampyren slippe den nat, så hun havde holdt det for sig selv. Ydermere følte hun absolut ingen grund til at give sin yngste storesøster, Maria, endnu en grund til at stikke til hende. Hun kunne ligefrem høre, hvordan Maria ville håne hende dagligt. Nej, den skam og irritation hun følte over nederlaget, var så stor i forvejen, at hun bestemt ikke behøvede Maria til at minde hende om det. Og hun behøvede slet ikke flere af Annies belærende løftede pegefingre eller Irenes bekymrede suk.

Hun slog søstrene ud af hovedet og skævede atter til vampyren. Den samme snurrende fornemmelse i fingerspidserne dukkede med det samme op igen. Hun var stødt ind i en del vampyrer gennem de sidste fire år, men aldrig på eller omkring skolen – og aldrig nogen-
sinde i skarp dagslys. Hun bed sig eftertænksomt i underlæben og kiggede ud ad vinduet. Myten om, at vampyrer ikke kunne færdes i dagslys var præcis, hvad det var; en myte. De kunne sagtens færdes i dagslys, og nej, deres hud forvandlede sig ikke til små, skinnende diamanter, og de gik ikke op i røg, hvis en solstråle skulle ramme dem. Det var alt sammen noget, litteraturen og menneskets frie fantasi havde opfundet. De var børn af natten, af Mørket, hvilket betød, at deres hud ikke var i stand til at absorbere solens stråler, men derimod reflekterede den tilbage. Var solens stråler egentligt i stand til at påvirke gennem et vindue? Hun bedømte afstanden fra vinduet til ham. Måske, men hvis de kunne, sad han for langt væk. Strålerne, der dansede rundt i lokalet, nåede ham alligevel ikke, og det var kun hans ansigt og hænder, som ikke var dækket af tøj. Hvad lavede han overhovedet her? Der var før sneget sig vampyrer ind i byen, og for nogle af dem var det rent faktisk lykkedes at etablere sig i en kortere periode. Dog kun for at blive afsløret og jaget på flugt, eller det der var værre. Eller bedre – afhængig af perspektiv selvfølgelig.

Hun havde aldrig hørt om, vampyrer som frivilligt gik i skole. Eller arbejdede for den sags skyld. Ifølge Maria var de generelt arbejdssky eller luddovne, som hun altid sagde, og hvis de endelig påtog sig et arbejde, var det primært inden for de mere lyssky erhverv såsom sortbørshandel og narkotikahandel. Og idet de fleste var voksne, når de blev forvandlet eller i hvert fald over gymnasiealderen, var uddannelsesinstitutionerne ikke vampyrernes fortrukne miljø. Så hvad dølen lavede han her?

Emil afbrød hendes tanker ved at ligge hånden tæt ved hendes og stryge pegefingeren rytmisk over hendes håndryg. Hun smilede diskret til ham og bød den beroligende effekt han altid havde velkommen. Hun begreb ikke, hvordan han gjorde det. På forunderligvis havde han, lige fra første gang de havde mødt hinanden, altid formået at få hende til at føle sig godt tilpas og afslappet.

Hun kom til at mindes første gang, hun havde mødt ham.

„Er den der blonde udgave af Hexia de Trick et bevidst forsøg på at holde folk på afstand, eller er du i virkeligheden en trist lille pige med et hjerte af guld, der bare sidder og venter på, at prinsen på den hvide hest kommer galoperende og ser dit Mona Lisa smil?“

Victoria så op og var nær faldet ned af stolen, da en fyr med de varmeste brune øjne og pjusket mørkt hår stod og gloede på hende med et lumsk smil.

„Undskyld, hvad?“

„Ja, hvad skal jeg kalde dig; Hexia de Trick eller Mona Lisa?“ Han blinkede og dumpede ned ved siden af hende.

Hun rykkede sig lidt, gloede på ham og kom til at bide sig i læben, så det gjorde ondt.

„Ha, afsløret, en vaskeægte Mona Lisa!“ udbrød han og skubbede til hende med skulderen. „Men jeg tror sgu, vi bliver nødt til at arbejde lidt på det for at få andre end mig til at se det.“

Det var så sandt, som det var sagt.

„Du skal ikke gøre dig for store forhåbninger,“ mumlede hun og så væk.

„Åh, et håbløst tilfælde af et forvrænget selvbillede – lige en opgave for mig.“

Hun drejede hovedet og gloede på ham med rynket bryn. „Hvad fanden mener du med det?“

„Se ikke så overrasket ud, smukke, og lad være med at blive sur. Giv mig et par uger, så springer du ud som en svanel!“

„I dine drømme,“ svarede hun og slog blikket en smule småfor-nærmet ned.

„Godt, jeg drømmer stort.“

Mere var der egentligt ikke blevet sagt de næste par dage. Men da han var blevet ved med at sætte sig ved siden af hende time efter time, og han bare havde smilet og blinket til hende på den mest charmerende facon, havde hun overgivet sig. Langsomt var de blevet venner.

Mindet opløste sig selv, da et tæppe af tristhed lagde sig over hende. Emil var virkelig en god ven, den absolutte bedste, men hvad med Victoria selv? Med alle de ting hun holdte skjult for ham, alle hemmelighederne. Hun ville næppe vinde pokalen som Årets bedste ven. Hun lænede hovedet mod hans skulder, pludselig opslugt af en stinkende dårlig samvittighed. Hun måtte knibe øjnene sammen for ikke at lade tårerne vinde, da erkendelsen af, at dette her ville være deres sidste år sammen, ramte hende. Han trykkede bare tindingen mod toppen af hendes hoved, som han altid gjorde. Hun havde ikke den fjerneste idé om, hvor hun selv ville være om et år. Hun vidste, at Emil skulle tilbringe mindst et år på et eller andet universitet i Frankrig, ligesom hans far havde gjort, da han var ung. Ville de være i stand til at holde kontakten, eller ville deres venskab blive opløst som disen på en sensommermorgen?

Hun rystede de triste tanker af sig, åbnede øjnene og fokuserede på vampyrens nakke.

Hvem er du, og hvad laver du her?